
DONCS AIXÒ

**Marcel·lí
Borrell**

La Vuelta

No és "la vuelta al cole". És la "Vuelta Ciclista a España". Dijous passat arribava a Lleida baixant d'Andorra, cordó umbilical contrabandista. La meta era instal·lada al bell mig de l'avinguda Prat de la Riba, aquell dialogant president de la Mancomunitat de Catalunya que va morir jove. Tot un símbol i metàfora divertits per suggerents en funció del vodevil politiqueril que fruïm. Mestre-vies com acostuma, fill de ferroviari, l'alcalde Ros havia previst la jugada: contractar la Vuelta abans de les eleccions de maig. Si les guanyava (en va dubtar mai?), era coherent amb el seu discurs federalista. Si les perdia, el santedrí hauria de fotre un cop de puny damunt la taula tren-

L'alcalde Ros havia previst la jugada: la Vuelta arribaria 23 dies abans del 27-S

cant el contracte publicitari amb la Vuelta. O caixa o faixa. Pensava en aquesta jugada de pòquer quan vaig seure a la Cafeteria L'Estona al Prat de la Riba amb el JB. Me les prometia felices, més sol que un mussol. Si de cas, amb els CUP Boys mentre es ratllaven Aromes del Montserrat. I una merda. A mitja tarda, Prat de la Riba era l'ONU: banderes espanyoles, catalanes, colombianes, famílies i parelletes fent *selfies*. Em vaig petonejar amb l'Anna i l'Estela, periodistes inquisitives (no és redundància: periodista no sempre és sinònim de massatgista). La Vuelta era una festa.